

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. לא תאכל עליו חמץ
שבעת ימים תאכל עליו
מאות לחם עני כי בחפזו
יצאת מארץ מצרים למען
תזכור את יום צאתך מארץ
מצרים כל ימי חייך:
דברים טז ג
2. ונפש כי תגרש קרובו
ממחה לך סלת יתיה קרבנו
וצק עליה שמן ונתן עליה
לבונה: ויקרא א ב
3. כל מהמצות לא תאכלו
בכל מושבותיכם תאכלו
מצות: שמות כ

הגהות הב"ח

- (א) גמ' לחם עוני מי שנאכל:
(ב) שם קרינן ביה ור'
עקיבא: (ג) שם ר' יהושע בן
לוי לצנייה:

גליון הש"ס

גמ' מירי בלבד בתיב. עיין
צהר"ש פ"א מ"ג דטהרות
וה"ע:

מוסף רש"י

הארכל נבלה ביום
הכפורים פטור. ממנה,
ללא חיל איסור יום כפורים
ימחה לאיסור נבלה דקדים,
אם נתגלה מעבר יום כפורים
חיל איסור נבלה, ויום
נתגלה יום כפורים אפילו
הכי ביורה היתה עליו
מעצרת משום אבר מן
הדושין (ד' וכו') שבוטות
דב. ובריתות כג. ללא אמרין
מינו לחמי יום הכפורים
ואיסורין חסרונם לגבי שני
מילי, איסור נמי לגבי נכסה
ור"ש לטעמיה דאמר נתגלה
כיתומה כג. אפילו איסור
ממור לשני חילי ענין איסור
קל (נודי ד). ואם לשל כל
הפת אסורה. אפילו לשל כל
נבלה (נב. צא). מפני
הרגל אסורה. שאל יאל
שני עמה (שם וכו') וזבחים
(צא):

מוסף תוספות

- א. דכתיב וזבחת ואכלת מה
שאתה זוכה אתה אוכל אבל
מוס' מה שאי אתה זוכה לא.
ד. שנקמצין אחר אפרי
עשרון הוא כלי שרת אם היה
ללוש בין לקטף. ואם לש
וריון ממעסקן בעיסה ומש
הליתיה במנחות. ודחינן לה
(במקום שהכהנים רואים את
אותה חיישינן שמא לא יטש
אין מביאים מה בכורום.

פטור. מחטאת דאין איסור
זו ביום נתנבלה אפילו הכי
ווס אבר מן החי: מידי בלבד
חמץ נוהג זו אתה יוצא זו

(6) האוכל נבלה ביום
 אמר אפילו תימא רבנן
 תאכל חמץ בלבד יצא
 כל תאכל חמץ בלבד
 תאכל מבל * מדי בלבד
 כדרך ששת ת"ר יכו
 במעשר שני בירושלים
 שנאכל באינות יצא
 אלא בשמחה דברי (א)
 *אומר (7) מצות מצות
 לחם עוני פרט לעיקר
 ודבש מאי מעמא דר
 עוני עני כתיב ור' יו
 עוני קרינן (8) ור' עקיב
 כדשמואל (9) דאמר ע
 שעונין עליו דברים ו
 שגילושה ביין ושמן
 לשין עיסה כפסח ב
 רבן גמליאל אומר תש
 יאכל ואמר רבי עק
 רבי אליעזר ורבי יהו
 ביין ושמן ודבש ולא
 שאין לשין מקטפין
 וחכמים אומרים את
 ואת שאין לשין בו
 שאין לשין את העיסה
 ביום טוב ראשון הא
 להו ר' יהושע (10) לבני
 לי בחלבא מכאן וא
 וחתניא אין לשין את
 כל הפת אסורה מפני
 קאמר יומא קמא ל

מכאן ואילך לישו' לי
הבעין תורא שרי הכא
מאי שנא ממנחות ^(ט)
יחמצו אם אמרו בורי
^(ט) אמר רבי זירא אמר
לותתין אותה לישו'
בורזין והכתיב ^(ט) ויצ'
ואילך מצות כהונה
דבורזין ליתא במקום
עזרה פסולה לאפוקי
ממנחת העומר דתנן
שאני תנו רבנן יכול
מושבותיכם תאכלו
שאין נאכלין בכל
רבי עקיבא אומר מ
בכורים אי מה מרור

קרבן ליצור היא וכל עסקין
יצור שאני דהואיל ויצורין
ויצורין ועוד אי איכא תח
צבורים צירושלים: צבורים.
רים שם] אלו צבורים: מלה ומר
מוז' מינין דכתיב מארלך [דברים

זבוחה. פוס' מולין לו. ג. ולא מקרא. חי
שס. ה. ונקמצת סלת. שס. ז. וכיון דהא
א הלישה בעזרה. שס. ח. [ו]הפרי עצמו

ן את העיסה בפושרין. ואמרינן אמאי יתירו לכל אדם. ואמרינן ואם הכהנים מי יתכן שתהיה שלא על ידי כהן דהא ככהנים ולא בעזרה לפיכך לא התייגו ידי חובתו בכבוסים כו'. בא ר"ע למצוה, אימא או מה מרור אין במינו ב

האובל נבי'ה ביום
הכפורים לא ת
איסור אבר מן החי וקשה
יחול עלה איסור יום הכפור

וכפורים פטור רבינא
מי שאיסורו משום בל
ה שאין איסורו משום
אלא אף משום בל
כתיב אל מחוורתא
ויוצא אדם ידי חובתו
ת"ל ¹ לחם עוני ⁶ (ז) מה
שאינו נאכל באגניות
יוסי הגלילי ר' עקיבא
יורה אם כי מה ב"ל

וְשֵׁנִי לְשׁוֹשָׁה בֵּין וּשְׁמֹן
 עֶקֶבָא מִי כְּתִיב לָחֶם
 הַגָּלִילִי מִי קָרִינָן עֲנִי
 וְהָאֵל דְּקָרִינָן בִּיה עֲנִי
 וְהָאֵל לָחֶם עֲנִי לָחֶם
 וְכִבָּה וּסְבַר ר"ע עִיסָה
 רִבְשׁ לֹא וְהִתְנִיא אֵין
 וּשְׁמֹן וּדְבַשׁ וְאֵם לֹשׁ
 מִיד וּחְכָמִים אֹמְרִים
 אֵם שְׁבִתִּי הִיתָה אֶצֶל
 עֵי וּלְשִׁתִּי לָחֶם עִיסָה
 מְרוּ לִי דְבַר וְאָף עַל פִּי
 וְאִתְּנָן לְתַנָּא קָמָא
 שְׁלִשִׁין בּוּ מִקְטָפִין בּוּ
 אֵין מִקְטָפִין בּוּ וְשׁוּין
 כְּפֹשְׁרִין לֹא קִשְׁיָא הָא
 יוֹמֵם טוֹב שְׁנֵי כְּדָאמֵר
 יוֹמָא קָמָא לֹא תְלוּשׁוּ
 דְּלֹשׁוּ לִי בַחֲלָבָא
 הָעִיסָה בַחֲלָב וְאֵם לֹשׁ
 תְּרַגֵּל עֵבִירָה אֵלָא חֲכִי
 תְלוּשׁוּן לִי כְּדֹבֶשֶׁא

דבֿושא ואיבעית אימי
דמי כעין תורא: ושׁוין
גון וכל המנחות גילוש
אימרו בשאין זרזין
רבה בר ירמיה אמר
גזרזין איתא לתתיה
עליה שמן וגו' וזו
מד על יציקה ובלילה
רזין איתא דאמר מר
לתתיה דאינה בורזין
מנחת העומר לות
וצא אדם ידי חובתה
צות מצה הנאכלת
ישבותיכם אלא ביר
ה ומרור מה מרור ע
שאין במינו בכורים

שלה נעשין על פי בית ד
תתה מימיה וצין ואין מחמין
אלא בצבור (של) חטים ש
נאכלין אלא בירושלים ש
הקישן הכתוב על מזות ומנו
משבח ארץ במנחות בפי' כ

שהת"ק שאמר אע"פ שאין לשין בו
מקטעין בשמן. מכלל שהלישה שא
הוא אסור זה וזה הלישה והקטין
בשמן כלל, וכל שמן שאין לשין
בפני עצמן בין כשהן מעורבין במי
הוא כל המנחות מצדו, ונתן כ
דיווח זה כמו שמצאת, ותייר להם
מקמיצה ואילך מצות כהונה ולישה
(ובכל מנחת שנילושה חוץ להנחת
הכבורים ממצו וממורר, ואמר בעי
ם כי ריק הוא ואין בו כל מני ריק

לו.

בַּבְּכוּרִים. פ"ה אֶפְיִלוֹ תַנְצִלָה בְּיוֹם
לֹא עֲלֶה אִשְׁקֹר וְיֹהִיכ' דֹּהֲרִי הוּא עֲלֶה
וְיֹהִי דֹהָר כִּי פָקַע אִשְׁקֹר אֲבָר מִן הַמִּי
ז וְנִצְלָה בְּצַח אַחַת דְּמוּדָה רִבִּי שְׁמַעוֹן
בְּאִשְׁקֹר בְּצַח אַחַת וּמִיּוֹר י"ל אֶפְיִלוֹ
תַנְצִלָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים לֹא חִיִּל עֲלֶה
אִשְׁקֹר יוֹם הַכַּפּוּרִים לְאִשְׁקֹר שְׁאִין
זְבוּחַ הַזֶּה הוּא יִסֵּי נִמְי מִעֲשֵׂקָא^א וְאִכְתִּי
לֹא פָתַח מִיּוֹר^ב :

עוֹנֵי קָרִינָן בִּיהַ. וְהָא דִּלְגִּי לֹנֶב
(סוֹהָה דָּף לִב). כִּ"ע מוֹדו
דְּכַפְתָּ כְּתִיב וְלֹא אָמַר כְּפֹת קָרִינָן
וּלְמִטְרָךְ שְׁנֵי לֹנֶבִים לִיטוֹל אֲזוּרִי מִשּׁוּם
דְּהִתָּם סָמְכִינָן אֲקָרָא פְּרִי עֵץ הָדָר
לֹא מִשְׁמַע אֲלֵא חֵד לִכְך מוֹדו הִתָּם
כִּ"ע דְּדִרְשִׁינָן מִסּוֹרֶת ^א :

במקום ורזיים איתא. וא"ת
והא הלא צננחת
מאפה תנור^ט מיי"ר שהיתה נילושה
צפושיים ואותה^י מנלן שנבללת בעורה
ושאר מנחה צננלת בעורה לפי
שציללה היתה כלי שרת^י ו"ל דמי
מאפה תנור היו לשין בעורה סמוך
לתנור של קודש שלא תחמץ ורבינו
אפרים צר אפרים הגבור מפרש
דע"כ היו לשין אותה בעורה לפי
שהיו מורדין אותה בעשרון של
קודש כדתנן בפרק שמי מדות (מנחות
פ.) עשרון מה היה משמש צו מודד
לכל המנחות^ק: **מ"ה** מרור היינו
ביבורים. וילכא לתימר מרור היינו
זית שהוא מר כדדרשינן^ל (פסאדרין
דף קס:) והנה עלה זית טרף צפיה
אמרה יונה יחא מזוגותי מרורים
כזית וכו' דלקמן (דף נט.) אמר מרור
דומיא דמלח מה מלח מין ורעיש אף
מרור כן ועוד שזית האילן מר ולא
הפרי^מ כדמשמע עלה זית ואמרין
גמי (מילתא פ' בשלח) ויורכה י' עץ
זהו זית שאין מר צאלנלוה^נ כות"פ:

לעולם בחלבא כדאמר רבינא
אין לשין את העיסה בפושרין;
בפושרין^א (ומשתמרין) שלא
הכי מילתת נמו לתית אלמה
שמואל יחטיין של מנחות אין
יתא בורזין ולישה מי איתא
יאה^א אל הכהן^א חקמציצה
שכשירה בכל אדם לישה נהי
לילה כשירה בור^א חוץ לחומת
ולא במקום זרזין ומאי שנא
ן אותה וצוברין אותה ציבור
בכבורים בתלמוד לומר^ב בכל
כל מושבותיכם יצאו בכורים
גלים דברי רבי יוסי הגלילי
זינו בכורים אף מצה שאינה
ף מצה שאין במינה בכורים
אוציא

קצירתה והיבדוד שלה ולתיתה הכל
ולאו מילתא היא חדא דבמספחא
מנחות נמי לילתמיהו וינצרייהו:
דנר [דברים יב] לא תוכל לאכול בשערך
ימים [במדבר ט] מרור אינו צבורים. דתנן
קרבנות (פד) ולקמן במקום שנהגו (נג):
הדר

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

קב"ה א מ"י פ"ו מהל' מנה
הלכה ח:
קבו ב ג מ"י שס הל' ה
[ופ"ה הל"כ] סמג
לחזק עט טו"ש"ע לח"ח סי'
תסב סעיף א:
קבו ד מ"י שס פ"ה הלכה
כ שו"ע שס סעיף ד
בהג"ה:

ה' [מ"י] פ"ט מהל' מאכלות
אסורות הל' כב טוש"ע י"ד
ח"י ז"ל ח"י ז"ל

קבב ו מיי פייצ מהלי
מעשה קרצנות הלכה
בא :

קבץ ז מ"י שם הל"כ:
קל ח מ"י שם הל' כג
ופי"ח מהל' פסולי

המוקדשין הלכה ו:
קלא ט מ"י פ"א מהל'
פסולי המוקדשין הל'

קלב י מי' פיי'צ מה'ל' :
מעשה קרצנות הלכה

ב: קלג ב מיי פיו מהל' מנה
הלכה ח:

רבינו חננאל

ת"ר יכול יוצא אדם ירי מזה
בפסח במעשרו שני בירושלים
לכ"ה לחם עני' בענין לחם
הנאכל באוני, יצא זה שאינו
לכ"ה באוני אלא בשמחה
דרבנן ר"י ויגלו, דרנן
בסוף מעשר שני במנחה
ויביסו חסד ויגלו, ויגלו
לחם וירדו בעיתוי חסד
ההית' זה מעשר שני וכו',
א"ל ליתולי באוני מנה.
הוא א"ל אכלי באניתי א"ל
יכול להתרוד. ר' עקיבא
אומר מנחה מצות וביה א
לחם מ' ת"ל לחם עני' פט
למצע עשירה. ואסקא לר'
קמבא חביב עני למעוט
מצע עשירה, וקרינן עני
שמואל דאמר לחם שנתני
אחירי דבריו. ואקשני א'
לחם עני' אורס לאלול
בפסח שני עשירה, והנתי
לחם עני' לחם העיסה בני
שמען ודבש ואם ע"ר א'

[illegible]

בכ"ן ושמן ודבש, ואע"פ
ששאינ לשין בהן מקטפין בהן,
וחתכמים אומרים אין לשין
דואף לא מקטפין, ואם לש
דאזי קיטף, ר"ג אומר שטרף
ומיד ואפילו אפאה. וחכמים
אומרים תאכל מיד אם אפאה.
ודברי הכל זו הברייתא בשאר
מנות הפסח היא שנויה וזלתי
י"ט ראשון. ומראין הדברים

מן, (ו)אם לשן במים ושמן,
על ידי מים התיר בקיטוף,
במים לבדו אסור לו לקטף
במי פירות כל עיקר בין
תרוץ, ע"י עירוב אסורין בין
יגוף אם התירו לכהנים
ולו לידי חימוץ, ולמה אסור
כהנים אינה אלא בעורה
בה במקום שכהנים רואים
יק הוא ולא פירי. כך מזה
דבר שאין במינו בכורים,